

Løbet er kørt. Nu er tingene afgjort, og så vil jeg gerne komme med en lille fortælling til ministeren. Hvis det nu havde været sådan, at jeg havde været spindoktor for ministeren – det er jeg ikke, og det er vist både ministeren og undertegnede glade for ikke er tilfældet – men hvis jeg havde været det, ville jeg have sagt til ministeren: At lave et lovforslag, som griber ind i overenskomsterne, og som vil sætte den anden side af salen på den anden ende, vil kun have den effekt, at man både kløver Folketinget og arbejdsmarkedets parter, og at oppositionen vil sige: Ved førstkommande lejlighed bliver den lov annulleret. Det vil sige, at man får en pyrrhussejr som minister, når man laver en lov, som man ved vil blive ændret, så snart flertallet skifter igen.

Kl. 14.40

Som spindoktor ville jeg have sagt: Hvis ministeren ønsker at gå over i historien som den minister, der for evigt sikrede, at der kom deltidsbestemmelser ind i samtlige overenskomster – den minister, som sikrede, at de overenskomster, hvori der var begrænsninger for, at man kunne gå på deltid, blev fjernet – så vil jeg foreslå ministeren at indkalde arbejdsmarkedets parter og få dem til at give et håndslag, tvinge dem til at lave et protokollat, som LO, Dansk Arbejdsgiverforening og ministeren underskriver, og hvori parterne forpligter sig til ved først givne lejlighed, altså de førstkommande overenskomstforhandlinger, at få forhandlet deltidsbestemmelser ind i samtlige overenskomster.

Så ville vi i år 2003 og 2004, når overenskomsterne udløber, have været i en situation, hvor samtlige overenskomster havde deltidsbestemmelser, men vel at mærke på en sådan måde, at det fintmaskede, afbalancerede system, som overenskomsterne er udtryk for, og som hr. Lars Barfoed er en meget stor tilhænger af i alle sammenhænge, lige bortset fra i denne sag, havde været intakt. Til gengæld ville ministeren fra dag ét og livet ud kunne sige: Det er mit værk, at CO-Industri har fået ændret deres overenskomster, og det er mit værk, at bryggeriarbejderne har fået deltidsbestemmelser. Men det, der sker nu, er, at bryggeriarbejderne og CO-Industri og alle andre siger: Vi skal ikke have lovgivet hen over hovedet på os, så vi vil ikke ændre en tøddel i vore overenskomster.

Det, der sker i kraft af at oppositionen siger, at vi ændrer loven ved først givne lejlighed, er også et signal til CO-Industri: Lad være med at røre ved deltidsbestemmelserne, og et signal til

bryggeriarbejderne: Lad være med at røre ved deltidsbestemmelserne, for loven bliver ikke bare ændret, den bliver annulleret.

Derfor er det den mest ulykkelige situation, vi er kommet i nu, hvor man kløver salen, og derfor kan jeg godt forstå, at hr. Bent Bøgsted fra Dansk Folkeparti er utrolig ulykkelig over at skulle medvirke til at lave et lovindgreb, vel vidende at det bliver ændret, og at man ikke opnår det, der er et fælles ønske om i hele Folketinget. Det var også derfor, jeg under andenbehandlingen foreslog: Skulle vi ikke prøve at få løst sagens kerne uden at foretage et lovindgreb, men ved at lave en aftale med arbejdsmarkedets parter?

Man kunne for min skyld godt have lavet et kosmetisk lovforslag med en paragraf, som gjorde, at forhandlede man sig til rette overenskomstmæssigt, forhandlede man sig ud af loven. Så havde det været sådan, at alle havde fået noget uden at tabe ansigt, og så ville der have været en situation, hvor vi havde fundet ind til substansen – det, som alle er enige om: der skal være mulighed for, at man kan gå på deltid, men samtidig skal det undgås, at nogle bliver presset til det. Så ville man have fundet den rigtige balance.

Men det skete ikke, så derfor er vi altså nu i en situation, hvor den usynlige spindoktor ikke blev spurgt tidligt nok, og den rigtige spindoktor ikke havde flair for, hvad det var, man bevægede sig ud i. Derfor er vi også i en situation, hvor et lovforslag bliver gennemført med et flertal, som udmærket godt ved, at loven bliver ændret, så derfor er jeg, som den ukuelige optimist jeg nu engang er, faktisk utrolig glad for, at loven først får de facto-virkning fra 1. marts eller 1. april 2003, tror jeg det er, hvor de første overenskomster skal fornyes.

Det bringer os nemlig i en situation, hvor vi – selv om vi har brugt megen tid på sagen i denne samling – måske hen over sommeren kan finde ud af: Kan vi ikke komme ud af den klemme, vi har bragt os selv i? Jeg mener faktisk, vi alle sammen har bragt os i en mærkelig klemme, men vi kan måske alligevel finde en løsning, som gør, at alle kan forstå, at det er overenskomstsyste­met, der skal løse problemet.

Jeg vil godt give et andet argument for, at det er det rigtige. Det er jo sådan, at hvis man tvinger noget igennem over for nogle – jeg var ikke særlig god til fysik i skolen, men jeg har da forstået, at tryk avler modtryk – vil deltidsbestemmelserne jo ikke blive ændret via de eksisterende